

1896-03-31

þÿ ‘ À ¿ Ç ± ¹ Á µ Ä ¹ Ã ¼ ì Â µ ¹ Â • ¹ ⁰ ì » ± ¿ ½
þÿ › ± ½ ⁻ Ä · ½ Å À ì “ µ É Á ³ ⁻ ¿ Å ì ¹ » ® ¼ ¿
þÿ Á ¿ ¾ - ½ ¿ Å Ä · Â • » » ¬ ´ ¿ Â µ ½ š Í Ä

þÿ • Á µ Å ½ · Ä ¹ ⁰ ì Á ì ³ Á ± ¼ ¼ ± Coop 2002

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10952>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

Γεωμια

Νικολαος Δ Λαυτας
Γεωργιος Ι. Φιλημων
ΕΑΑ. Προξενων
Λαρνακα
Ευρωπαϊκου

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΙΟΝ Δ. ΛΑΝΙΤΗΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΥΠΡΩ.

Οὐχ' ἐκ μέρους Συλλόγου, Σωματείου ἢ πενθούσης Οἰκογενείας, ἀλλ' ἐκ μέρους τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαιρέτου Πατρίδος προσέρχομαι καὶ λυπηλῆς, Νικόλαε Λανίτη, ἀσπάζομαι τὰ νεκρωθέντα χεῖλη Σου, ἐξ ὧν παρήγορον ἔρρει τὸ βάλαμον τῆς ἱερωτάτης τῶν διδασκῶν. Ὑπὲρ τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαιρέτου Πατρίδος εἰργάσθης ὑπὲρ τις ἄλλος, πολὺκλαυστὴ φίλε, καὶ εἰργάσθης, διότι ἐν ἑαυτῷ εἶχες ἀχμαῖον τὸ ζῶπυρον τῆς ἐνθουσιώδους πεποιθήσεως καὶ διότι ἀνῆκες εἰς τὴν προνομιούχον τάξιν ἐκείνων, ὧν πᾶς λόγος φεύγων τὸ ἔρκος τῶν οὐδόντων, ἐμπνέει τὴν πειθῶ καὶ ἀφαρπάζει τὰς καρδίας. Οἴμοι! τα στήθη Σου θέν πάλλουσι πλέον τοὺς ἱερούς ἐκείνους πάλμους, οὗς θρυμμασίως μετέδιδες διὰ τοῦ ταλάντου, ὅπερ Σοὶ ἐδώρησατο ἡ φύσις ἢ γλυκύφθογγος καὶ σθεναρὰ φωνή σου εἰς θεσμὰ κρατεῖται ἀπὸ χθίς. Καὶ ὅμως, ἐκτάδην κείμενον, ἄπνουν ἤδη, Σὲ νομίζω εἰσέτι διδάσκοντα, εἰσέτι δημηγοροῦντα.

Ἦσουν, Νικόλαε Λανίτη, ὁ διὰ τῆς μελιρρύτου φωνῆς Σου, καθ' ὅλα ὁμοίως ἐκείνης τοῦ πολὺκλαύστου τέκνου τοῦ Μεσολογγίου, ὁ διὰ τῆς ποικιλίας τῶν γνώσεών Σου, καὶ τῆς πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν ἀδόλου λατρείας Σου, ἡσοῦν ὁ παρηγορῶν φίλος, ὁ πεποιθὼς λέυτις, ὁ ἐνθους διδάσκαλος, ἢ ἀτίρησις Σου ἐπομένως κοστίξει καὶ κο-

στίζει πολύ εἰς ὄσους ἠδυνήθησαν νὰ
Σ' ἐννοήσωσι καὶ ἐκτιμήσωσιν, ὧν εἰς
ἐλάχιστος ἐγὼ, ὁ δὺσμοῖρος φίλος Σου.
Ποσάκις ἐρχόμενος παρ' ἐμοί, « ἄς ἄ-
» φήσωμεν, μοὶ ἔλεγες, τὰ βιβλία, ἄς
» μεταρσιώσωμεν ἑαυτοὺς εἰς παλαι-
» ἄς ἡμέρας, » καὶ κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μειδίαμα εὐελπι ἀνέτελλεν ἐ-
πὶ τὰ χεῖλη Σου, ὡσεὶ δὲ πυριφλεγέ-
θοντος ποταμοῦ ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ στή-
θους Σου πικρὸς, πολὺ πικρὸς ὁ στόνος
ἐναντίον τῶν καιρικῶν περιστάσεων.

Ἐργάτης τῆς πλέον ἐπιμόχθου καὶ
ἱερωτάτης τῶν ἀποστολῶν, ἱεροφάντης
τῶν Μουσῶν, χειριζόμενος ἐπ' ἔσης
τὴν γραφίδα καὶ τὸν λόγον ἐπιδειξίως
καὶ πάντοτε ἐπὶ κοινῷ ἀγαθῷ, περὶ ἡ-
της, ἐν ᾧ οὐδέποτε ὁδὸς, ἀλλ' εἰλι-
κρίεια, πρόχεισαι καὶ νεκρὸς ἔτι, Νικό-
λαε Δανίτη, ὑπόδειγμα εὐγενές, οἷα
κατορθοῖ ἢ διαυγῆς διάνοια καὶ ἡ ἴμ-
μονή ἐπὶ τὰς πεποθήσεις μακρῶν
συγκριτικῶν μελετῶν. Δὲν εἶναι στιγ-
μῆ, οὐδὲ ἀνάγκη ν' ἀρραπάσω τὴν
γνώμην τῶν πενθούντων ἐπὶ τῇ ἀπω-
λείᾳ Σου, διότι μόνος Σου, δι' ἀόκνου
ἐργασίας ἔθηκας ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀμειώ-
τῳ γενικῇ εὐγνωμοσύνῃ, τὸ δὲ κατα-
λαβὼν τοὺς πάντας ἐπὶ τῇ πικρᾷ καὶ
ἐπωδύνῳ στερήσει Σου ἄλυτον πένθος,
ἀντ' ἑμοῦ συνηγορεῖ. Καὶ εἶναι ἀλή-
θεια. Οὐδεὶς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἀντιλη-
φθεὶς Σε διδάσκοντα, δημηγοροῦντα, ἢ
διαλεγόμενον, οὐδεὶς ὁ μὴ θλιβόμενος
καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀλγήδονα τοῦ
ἀποχωρισμοῦ Σου, οὐδεὶς ὁ μὴ βαρῦ-
πενθῆς βλέπων τὰ χεῖλη Σου ἅπαξ διὰ
παντὸς κλεισθέντα.

Ἄλλ' ὄχι! Ὅπου γωνία Ἑλληνική,
ἔκει καὶ σκιαὶ Φαλήρου. Ἔχει καὶ
ἡ πολυστενάζουσα Κύπρος τὰς ἰδικὰς
της. Εἰς τὰς σκιάς ταύτας προσετέθη
καὶ ἡ ἰδική Σου, Νικόλαε Λανίτη, ὁ
πλανώμενος δὲ ὁδοιπόρος καὶ ἐξετα-
στὴς τῆς ἐξελιξέως τῶν ἐγκοσμίων,
περὶ τὴν Κιμώνειον πεδιάδα ε' ἀκούη
περυγίζουσαν τὴν γλυκύφθογον φω-
νὴν Σου, διαμαρτυρομένην, ἐλπίζου-
σαν, νοθετοῦσαν, παρηγοροῦσαν, ἀρυ-
πνίζουσαν τοὺς ἀναισθητοὺς, πέραν
τοῦ τάφρου ἀναμιμνήσκουσαν τοῖς ἐπι-
γενομένοις τὸ σθένος καὶ τὴν σηματοσί-
αν αὐτῆς. Καί, ὡς ἡ φωνὴ τοῦ ἱερο-
μηθέως δεσμώτου ἀπὸ τὰ δεσμά της
ὑπῆρξεν ἡ διαμαρτύρησις τοῦ ιδεώ-
δους ἐναντίον τῆς ὕλης, ὡς οἱ μυστη-
ριώδεις ψιθυρισμοὶ τῶν αἵματοφύρτων
σκιῶν τοῦ Φαλήρου συνεχίησαν, εὖ-
τω καὶ ἡ ἰδική Σου, πολύαινε φίλε,
ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ καθοδηγήσῃ τοὺς
ταχθέντας ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας
ἐπὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν τιμαλ-
φεστέρων διδαχῶν, ὑπὲρ ὧν ἐμόχθη-
σας, ἠγωνίσθης, ἤλπισας, ἐδίδαξας.

Σὲ ἀποχαιρετῶ, πολύτιμε φίλε, Σὲ
ἀποχαιρετῶ ἐν καρδίᾳ τεθλιμμένη. Ὅ-
που εὕρισκεσαι, δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ
Σὲ συναντήσωμεν οἱ ἀπορρανευθέντες
λατρευταὶ Σοῦ. Ἐνώπιον τοῦ Δημι-
ουργοῦ τοῦ Παντὸς Ἰστάμενος, μὲ κα-

Θαρί, τὸ μέτωπον καὶ ἀγνήν τὴν συν-
είδην, θὰ ἐπισκοπῆς μετὰ τῆς πλει-
σθουσίας τῶν Διδασκάλων τοῦ Γένους, θὰ
ἐπισκοπῆς βεβαίως τὰ ἡμέτερα. Μὴ
ἐγκαλίπῃς τὸ ἔργον Σου, τὸ κύκνει-
ον ὄμα Σου τοῦ περελθόντος ἔτους
δεῖτε ἐπουρανίου συμπληρώσεως. Γε-
νοῦ Νικόλαε Λανίτη, γενοῦ συνήγο-
ρος ἰαρά τῷ Μεγάλῳ ἡμῶν Θεῷ ὑπὲρ
τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πέθων, δι' οὗς
ἐμῆθησας, πλήν, κουρασθεῖς, κοιμᾶσαι
ἤδη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ τιμίου πα-
ρῶτου. Ἡ Γῆ, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ
Σε χαλύψη, ἔστω Σοι ἑλαφρά, ραντι-
σμένη καὶ μυροβολοῦσα ἀπὸ τῆν αὐ-
ραν τῆς ἐκθρεψάσης Σε καὶ ἀπὸ τὰ
δάκρυα ἀπαρηγορήτου συζύγου, πο-
νούτων συγγενῶν, πειθούντων φίλων
καὶ ὄρρανῶν μαθητῶν Σου. !